

Marc Raabe

Kerf

1

Berlijn, 1 september, 23.04 uur

De foto zweeft als een boze belofte door de raamloze kelder. Buiten giet het van de lucht. Het oude dak van de villa zucht onder de massa's water, en aan de vakwerkgevel, vlak boven de voordeur, hangt een ronddraaiende donkerrode lamp die het pand om de seconde laat gloeien.

De lichtstraal van de zaklantaarn flitst door de duisternis van de kelder en valt als een vinger van licht op de zwart glanzende jurk die als een opengesneden pop aan een knaapje hangt. De foto is met een speld op de jurk vastgeprikt en lijkt van een afstand net een stuk behangpapier. De foto is vaal; de inkt van de printer is door het dunne papier opgezogen, zodat de kleuren verbleekt zijn en er afgestorven uitzien.

De jurk met de foto bungelt nog wat na, want het hangertje is net opgehangen en lijkt, doordat het nog een klein beetje heen en weer zwaait, net een windorgel. Levend en toch dood.

Op de foto staat een jonge, broodmagere en ongelooflijk mooie vrouw. Haar figuur is rank en bijna jongensachtig, haar borsten zijn klein en plat, en haar gezicht is verstard, zonder enige uitdrukking.

Haar lange, blonde haren liggen als een verkreukeld laken onder haar hoofd. Ze draagt dezelfde jurk als die waarop de foto is vastgespeld. Die is haar op het lijf gesneden, die is zoals zijzelf: vloeiend, buitenissig, nutteloos en duur. En aan de voorkant is hij open, aan één stuk door, alsof daar een opengetrokken rits zit.

Haar huid is onder de jurk ook open, dankzij een scherpe snee die van tussen haar benen over haar schaambeek naar haar borst loopt. De buikwand is een gapende wond, het vlezig rood van de ingewanden is in een genadige duisternis gehuld. De zwarte jurk omsluit het lichaam als de dood. Een perfect zinnebeeld, net zoals de plaats waar de zwarte jurk nu hangt te wachten totdat hij hem zal vinden: op de Kadettenweg 107.

De lichtstraal van de zaklantaarn valt nogmaals op de logge grijze kasten langs de muur en op het gebutste slot. De sleutel paste wel, maar liet zich moeilijk draaien, alsof hij zich eerst weer moest herinneren wat zijn taak was. Een onregelmatige rij kleine rode peertjes gloeit. Drie zijn er kapot. In de loop der jaren zijn de draadjes wolfram aangevreten geraakt. Het geeft niet. De belangrijkste gloeilamp doet het wel.

Haastig glijdt de straal van de zaklantaarn terug naar de keldertrap en langs de treden omhoog. In de bundel licht zijn voetafdrukken te zien, en dat moet ook. Die zullen hem gidsen wanneer hij hier is, die zullen hem langs de keldertrap naar beneden leiden, naar de zwarte jurk. En naar de foto.

Dan zal hij het zich opeens herinneren. Dan komen zijn nekharen overeind en zal hij tegen zichzelf zeggen: dat kan niet.

Toch is het zo. Dat zal hij weten. Alleen al vanwege de kelder, ook al was het niet *dé*ze kelder. Het was immers ook niet *dé*ze vrouw. En het zal natuurlijk ook een andere vrouw zijn. Zijn vrouw.

En dat allemaal op haar verjaardag. Wat een fraai detail.

Maar het mooiste is nog hoe de cirkel zich sluit. Want het is in een kelder begonnen, en in een kelder zal het allemaal eindigen.

Kelders zijn het voorportaal van de hel. En wie kan dat beter weten dan iemand die al een eeuwigheid in de hel brandt.

2

Berlijn, 1 september, 23.11 uur

Het is inmiddels negen minuten geleden dat het alarm is afgegaan. Ieder ander had op weg naar de auto naar zijn wapen gegrepen, al was het alleen maar om te voelen of het nog zit waar het hoort te zitten: in de holster op de heup.

Dat doet Gabriel niet, want hij draagt geen wapen. Zolang hij zich kan herinneren, geven pistolen hem al een bijzonder onaangenaam gevoel. Nog afgezien van het feit dat geen enkele Duitse instantie hem een wapenvergunning zou verlenen.

Tegen de tijd dat hij bij zijn auto aankomt, loopt het water zijn kraag in. Gabriel drukt op de afstandsbediening voor de centrale deurvergrendeling en de lampen gloeien oranje op in de duisternis. Hij laat zich op de zitting vallen en gooit het portier dicht. Het water spat op uit de natte spleet in het deurrubber, recht in zijn gezicht. Het giet alsof de hemel een heidebrand moet blussen. Gabriel kijkt in de binnenspiegel en ziet zo zijn ogen omlijst tegen de achtergrond van de voorruit.

Hij weet dat hij meteen de motor moet starten, maar iets in zijn binnenste weerhoudt hem daarvan: onder zijn huid voelt hij een waarschuwend gekriebel, als een elektrische stroom. Er klopt iets niet. En dat uitgerekend vandaag. Uitgerekend nu.

Zeik niet, Luke, waar wacht je nog op? Het is toch niet vanwege haar? fluistert een dwingende stem in zijn hoofd.

Ik heb haar beloofd dat ik er kort na twaalfen zou zijn, denkt Gabriel.

Dat heb je haar niet beloofd, zo heeft ze het opgevat. Jij kunt er niets aan doen als ze zo overdreven reageert.

‘Shit,’ mompelt hij.

Shit? Hoezo? Snap je niet wat ze met je doet? Als je met iemand in zee gaat, word je een weekdier. Je weet toch hoe link dat is? Maak je liever druk over dat alarm!

Gabriel klemt zijn kaken op elkaar. Dat stomme alarm. Hij zit nu twintig jaar bij Python, en in die tijd heeft hij zich voornamelijk met alarminstallaties of persoonsbescherming beziggehouden. Tot voor kort woonde hij zelfs op het omheinde terrein van het beveiligingsbedrijf, in twee spartaans ingerichte kamers, vlak bij de traliepoort aan de straat. Yuri, zijn baas, had hem lang geleden onder zijn hoede genomen en hem houvast geboden. 's Ochtends vechtsporttraining, vanaf zes uur 's avonds lessen op het avondgymnasium, en elke andere vrije minuut Python. Het probleem waren de weekends. Als er te weinig te doen was, kwam de herinnering weer naar boven. Totdat hij in Yuri's garage de schadeauto had ontdekt, een oude Mercedes SL. Yuri liet hem zijn gang gaan met die gehavende cabrio, en Gabriel, die nooit iets met auto's had gehad, had zich op de restauratie gestort alsof hij zijn ziel moest herstellen.

Toen de Mercedes klaar was, had Yuri een Jaguar E-type voor hem geregeld, en daarna telkens een andere oldtimer uit de jaren zeventig, zodat de garage nooit leeg was.

Het enige wat Yuri in ruil daarvoor had gevraagd, was dat Gabriel zijn werk deed. Daarvoor had Gabriel echt geen aanmoediging nodig, want als er iets voor hem in de buurt van een thuis komt, is het wel zijn werk.

Gabriel staart zonder zich te verroeren in de binnenspiegel. In het licht van de lampen op de binnenplaats geselt de regen de motorkap. Zijn ogen glanzen kleurloos in de duisternis en de drie kleine, verticale rimpeltjes tussen zijn wenkbrauwen lijken diepe groeven.

Gabriel draait de contactsleutel om. Het starten van de motor is niet te horen omdat de regen zo hard op het dak klettert. Hij zet de ruitenwissers aan en geeft gas. De antracietgrijze vw Golf met het gele opschrift PYTHON SECURITY stuift langs de andere auto's van het wagenpark over de binnenplaats en daarna door de open traliepoort de straat op, waar de donkergrijze auto in de donkergrijze regenachtige avond verdwijnt.

Kadettenweg 107.

Tot een paar minuten geleden wisten ze niet eens dat dit adres bij Python was aangemeld. Het alarm kwam letterlijk uit het niets. Bert Cogan had met zijn altijd rode ogen naar het beeldscherm in de centrale zitten staren alsof er zo-even een spookhuis tot leven was geko-

men. In de minstens negen jaar die Cogan voor Python werkte, waren die monitoren zijn eigen parallelle universum geworden. In de villawijk Lichterfelde kende hij elke pixel en elk huis dat door Python werd bewaakt. 'Hé, moet je daar eens kijken,' had hij verbouwereerd gemompeld.

'Wat is er?' vroeg Gabriel.

'Nou, dat daar!' zei Cogan bars. Met een bleke wijsvinger vol kloven wees hij naar een rood oplichtend puntje op het scherm. 'Weet jij misschien welk huis dat is?'

Gabriel haalde zijn schouders op. 'Geen idee. Als jij het niet weet, weet ik het al helemaal niet.'

'Tja, ik dacht gewoon...' zei Cogan. Hij krabbelde aan de baardstoppels op zijn wijkende kin.

'Wat dacht je?'

'Nou ja,' mompelde hij, 'omdat jij hier al een eeuwigheid werkt...'

'Dat ik al een eeuwigheid voor Yuri werk is één ding,' Gabriel wees naar de monitoren. 'Dat daar is iets heel anders. Heb je al in het register gekeken?'

Cogan gromde. 'Dat hoeft niet. Ik ken het register van Lichterfelde uit mijn hoofd. Daar staat niets. Helemaal niets.'

Gabriel fronste zijn voorhoofd en keek naar de knipperende rode punt met de 107, pal naast de dunne witte streep met de tekst KADETTENWEG. Een ongewoon gevoel kroop van zijn nek langs zijn wervelkolom naar beneden.

Wat is er aan de hand, Luke? fluisterde de stem in zijn hoofd. Het is maar een rood puntje. Net als al die andere keren. Je hebt er al zeker duizend gezien. Dus stel je niet aan.

'Oké, oké,' mompelde hij zachtjes, zonder dat hij het in de gaten had.

'Wat zei je?' vroeg Cogan.

'Mm? O, niks,' zei Gabriel snel. Hij viste zwijgend zijn mobieltje uit de binnenzak van zijn zwarte leren jas en koos het mobiele nummer van Yuri Sarkov.

Het toestel ging een paar keer over voordat Yuri opnam. 'Hoi Gabriel,' zei hij met een rollende r. Hij klonk klaarwakker, hoewel het in Moskou na enen was. 'Wat is er?'

'Hallo,' mompelde Gabriel. Niet voor het eerst vroeg hij zich af of

Yuri ooit sliep of zijn telefoon uitzette. 'Wij hebben hier iets vreemds. Een stil alarm in Lichterfelde-West, midden in de villawijk. Maar het object is geen klant van ons.'

'Hm. Hoe luidt het adres?'

'Kadettenweg 107,' zei Gabriel. Hij hield zijn mobieltje zo dat Cogan mee kon luisteren.

Stilte. Alleen wat geruis op de lijn.

'Yuri? Ben je er nog?'

'107? De Kadettenweg? Weet je het zeker?' vroeg Yuri.

'Staat hier op de monitor,' bromde Gabriel. 'Zegt het je iets?'

'*Bljad,*' mompelde Yuri, zo zacht dat Gabriel het amper kon verstaan. Yuri was een halve Rus, en als er reden tot vloeken was, schakelde hij automatisch over op het Russisch.

'Is dat een klant van ons?'

'Eigenlijk wel.'

Eigenlijk? Gabriel trok zijn wenkbrauwen op. Iemand was klant of iemand was dat niet. 'Wie is de eigenaar? Als je een telefoonnummer voor me hebt, regel ik het wel.'

'Het pand is niet bewoond,' antwoordde Yuri.

Gabriel zweeg even. 'En nu?'

Aan de andere kant klonk een stilte. Gabriel zag Yuri in gedachten voor zich, ergens in Moskou op een lastig familiebezoek, nadenkend, met de telefoon tegen zijn oor gedrukt, zijn dunne lippen die niets verraadden zoals altijd een tikje blauw, het dunne haar, de montuurloze boekhoudersbril met erachter grijze ogen die voor een zestigjarige door dusdanig weinig rimpels werden omringd dat je het vermoeden kreeg dat hij nooit lachte of kwaad werd en dat de huid rondom zijn oog gewoon niet wist in welke richting ze moest trekken om rimpels te maken.

Ten slotte slaakte Yuri een zucht. 'Stuur maar iemand langs. Wie zijn er nog aan het werk?'

'Alleen Cogan en ik. Moeten we het bij de politie melden?'

'Nee, nee, dit is iets voor ons. Het klinkt niet als iets groots. Stuur Cogan maar langs, dat is voldoende.'

Cogan schudde driftig zijn hoofd en wees naar zijn benen. Gabriel gebaarde dat hij zijn mond moest houden. 'Waarom Cogan? Die doet toch nooit buitendienst?'

‘Ik zei: stuur Cogan,’ bromde Yuri geïrriteerd. ‘Anders plakt hij nog aan dat beeldscherm vast. Hij weet niet eens meer hoe het buiten is.’

‘Oké, dan gaat Cogan,’ zei Gabriel. ‘En wie is de eigenaar? Moet ik niet eerst even bellen voordat een van ons daar opduikt?’

‘Laat dat maar aan mij over,’ zei Yuri. ‘Jij neemt de centrale over zo lang Cogan weg is.’

Cogan sloeg zijn ogen ten hemel, spreidde met een overdreven wanhopig gebaar zijn armen en wees weer naar zijn benen.

‘En de sleutels?’ vroeg Gabriel.

‘Geef me Cogan eens, wil je?’

Zonder iets te zeggen gaf Gabriel het toestel aan zijn collega. Cogan drukte het met een gekweld gezicht tegen zijn oor. ‘Ja, chef?’

‘Luister,’ kraakte de stem van Sarkov zachtjes uit de speaker, ‘ik wil dat jij daar gaat kijken. Maar je doet niets op eigen houtje, is dat duidelijk? Alleen de gebruikelijke routinecontrole, verder niets. Ik wil eerst weten wat daar loos is.’

‘Chef, kan... Ik bedoel... Eigenlijk heb ik helemaal geen buitendienst en –’

‘Kop dicht en doe wat ik zeg,’ klonk Sarkovs stem blaffend.

‘Begrepen, chef,’ zei Cogan snel. Op zijn wangen verschenen rode vlekken.

‘De sleutels hangen in de kleine sleutelkluis op mijn kantoor. Er staat 107 op. De combinatie van de kluis is 3722. Meld je zodra je weet wat er gaande is, begrepen?’

‘Begrepen,’ antwoordde Cogan bedremmeld, maar Sarkov had al opgehangen. Cogan liet zijn arm zakken en keek Gabriel aan. ‘Kole-re, man,’ kermde hij zachtjes, wrijvend over zijn gezicht. ‘Volgens mij heeft hij het door.’

Gabriel perste zijn lippen opeen. Cogan had diabetes en zijn bloedsuikerspiegel was al jaren niet in orde. Hij had regelmatig kramp in zijn kuit en pijn in zijn benen, en lopen werd steeds moeilijker voor hem. Hij deed zijn uiterste best om dat voor Sarkov te verbergen omdat hij wist dat hij niet lang meer voor Python zou werken als duidelijk werd dat hij een beperking had. Met een lege blik staaarde hij naar het rode, knipperende stipje op zijn monitor. ‘Ik trek dat niet. Niet met die pijn.’

Gabriel beet op zijn lip. Hij wist dat Cogan niet in staat was naar

Lichterfelde te rijden. Daar stond tegenover dat Liz op hem wachtte, en als hij nu de binnendienst overnam, kon hij om twaalf uur het stokje aan Jegorow overdragen en hier op tijd vertrekken.

‘Godsamme,’ zei Cogan kermend, ‘stel dat ik daar inderdaad iemand aantref? Ik kan niet zomaar wegrennen.’

‘Je moet ook niet wegrennen. Je bent toch bewapend?’

Cogan trok een lelijk gezicht. Hij probeerde woedend te kijken, maar in feite straalde hij pure wanhoop uit.

‘Het geeft niet,’ zei Gabriel. ‘Ik ga wel. Ik heb immers buitendienst.’

Cogan slaakte een zucht van opluchting. ‘Zeker weten?’

Gabriel knikte halfslachtig. Hij beseftte dat hij op zijn vroegst pas over twee uur terug zou zijn en vroeg zich af hoe hij dat Liz moest vertellen zonder dat ze zwaar teleurgesteld zou zijn.

‘En Sarkov?’ vroeg Cogan. ‘Wat zeggen we tegen hem?’

‘Yuri hoeft het niet te weten. Ik bel jou en vertel je wat er aan de hand is, en dan kun jij hem bellen.’

‘Oké.’ Cogans troebele ogen kregen weer wat glans. ‘Dank je, man, je bent echt de reddende engel.’

Gabriel glimlachte ongemakkelijk. ‘Je weet zeker dat er niets over deze klant in het register staat?’

Cogan haalde zijn schouders op. ‘Ik heb weliswaar lamme poten, maar hierboven...’ – hij tikte tegen zijn hoofd – ‘... werkt alles nog prima.’

Gabriel knikte en wierp een snelle blik op de klok. ‘Shit,’ mompelde hij. Nog een halfuur, en zijn dienst had erop gezeten. Hij stond op, koos het nummer van Liz en liep snel de trap op naar Yuri’s kantoor om de sleutels te pakken.

Toen ze opnam, kon hij haar stem maar met moeite onderscheiden van al de herrie in de kroeg.

‘Liz? Met mij.’

‘Hoi.’ Haar stem klonk vrolijk. ‘Ik zit nog in Linus. Ik heb net even met Vanessa zitten kletsen, maar die is nu naar huis. Kom je hierheen? Dan drinken we nog wat en maken we daarna een nachtelijk wandelingetje door het park.’

Linus. Ook dat nog. Hij was opeens blij dat hij een uitvlucht had. Bij Linus kreeg je hem met geen tien paarden naar binnen. ‘Eerlijk gezegd,’ mompelde Gabriel toen hij Sarkovs kantoor binnen liep,

‘hebben we hier een probleem en moet ik er nog even op uit.’

‘Nee toch?’ zei Liz. ‘Niet vandaag.’

Gabriel toetste de combinatie in, waarna de deur van de kluis werd ontgrendeld. Voor hem hingen drie dozijn sleutels van Pythons VIP-klanten.

‘Is het de kroeg?’ vroeg Liz. ‘Als je geen zin hebt in al dat media-volk... Je hoeft niet binnen te gaan zitten, je kunt me ook gewoon op-halen.’

‘Dat is het niet.’

‘Is het David? Kom op zeg, je kunt niet eeuwig voor hem weglopen. En hij is er toch niet.’

‘Liz, dat is het niet. Zoals ik al zei, ik moet er nog even op uit.’

Ze zweeg even. ‘Is er niemand anders die dat kan doen?’

‘Nee, helaas niet,’ zei Gabriel. Hij zei liever niets over Cogan. Dat zou ze toch verkeerd begrijpen.

‘Je hebt echt een rotbaan,’ zei Liz.

‘Jij niet zeker?’ kaatste Gabriel terug. Met zijn vingertoppen pakte hij een bos met twee gebutste veiligheidssleutels van het haakje. Er bungelde een plastic label met het opschrift K107 aan. ‘En tot dusver had je er geen problemen mee.’

Ze zuchtte, maar zei niets. Ze leek ergens op te wachten. De kroeg klonk als een markthal in een zinken emmer.

‘Oké.’ Ze zuchtte weer. ‘Weer het oude liedje.’

‘Liz, hoor eens, ik...’

‘Laat maar, oké? En ik moet trouwens naar de wc.’ Ze hing op en het kroeglawaaï verstomde abrupt.

Gabriel vloekte zachtjes, sloot de sleutelkluis af en liep snel de trap af. Weer het oude liedje. Op een bepaald moment zou hij vannacht bij haar in bed kruipen, zou Liz even onrustig liggen woelen en zou er weer precies datgene gebeuren wat hij nog steeds niet kon begrijpen.

Hij zou in slaap vallen.

Geen gestaar naar het plafond, geen losse flarden van herinneringen die hem als bliksemschichten wakker hielden. Alleen zijn dromen waren nog niet verdwenen, al bleven die steeds vaker in hun duistere krochten hangen, op de loer liggend, klaar om hem nog een keer te overvallen, met dode ogen, met elektroshocks of met het ge-